

Sygn. akt: II AKa 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Bożena Summer-Brason
Sędziowie	SSA Aleksander Sikora (spr.) SSA Piotr Pośpiech
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 roku sprawy

1. **M. C.** s. T. i R., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z 65§1 k.k. i inne;

2. **T. W.** s. H. i B., ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§1 k.k.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 13 stycznia 2014 roku,

sygn. akt. IV K 54/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 146/14

UZASADNIENIE

M. C. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od stycznia 2010 roku do dnia 14 czerwca 2010 roku, w P. oraz innych miejscowościach, wraz z D. D., A. F., J. S., S. T., K. D. i T. W. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w nocy z dnia 21 na 22 stycznia 2010 roku, w P., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z T. W., A. F., D. D., J. S. oraz S. T., dokonał włamania do przychodni lekarskiej (...) mieszczącej się przy ul. (...), gdzie po uprzednim wypchnięciu okna na pierwszym piętrze, dostał się wnętrza wyżej wymienionej przychodni, a następnie, po wyłamaniu drzwi w gabinecie zabiegowym nr 37, dostał się do jego wnętrza, gdzie dokonał kradzieży leków oraz kasetki z pieniędzmi w kwocie 2.317,31 złotych powodując straty o łącznej wartości 4.023,31 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. oraz kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) wraz z kartą SIM o wartości 660 złotych na szkodę H. K., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

III. w nocy z dnia 28 na 29 stycznia 2010 roku, w P., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z T. W., A. F., D. D. oraz J. S., po uprzednim wybiciu młotem okna frontowego w lokalu (...), usytuowanym przy ul. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym zabrał w celu przywłaszczenia dwa metalowe sejfy z zawartością pieniędzy w kwocie 13.000 złotych, o łącznej wartości strat 15.000 złotych na szkodę J. D., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. w dniu 9 marca 2010 roku, w B., przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z T. W., A. F., K. D., J. S. oraz W. M., po uprzednim wybiciu młotem szyby w drzwiach wejściowych do kiosku RUCH, dokonał kradzieży papierosów wartości 300 złotych na szkodę (...) S.A, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

V. w nocy z dnia 10 na 11 marca 2010 roku, w P. przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z T. W., A. F., D. D., J. S., K. D. oraz M. K., dokonał włamania do lokalu (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby w oknie wystawowym wartości 524,11 złotych z wnętrza lokalu dokonał kradzieży dwóch automatów do gier o niskich wygranych (...) o numerze (...) z zawartością gotówki w kwocie 3.207 złotych oraz (...) o numerze (...) z zawartością gotówki w kwocie 3.293 złotych, które to automaty następnie zostały porzucone w uszkodzonym stanie, powodując straty w kwocie 24.250 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz kwocie 2.774,11 złotych na szkodę A. W., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

VI. w dniu 15 lutego 2010 roku, w S., przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z K. D., A. F. oraz nieustalonym mężczyzną, zabrał w celu przywłaszczenia ortalionową torbę z zawartością pieniędzy w kwocie 1.030 złotych na szkodę K. B., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

T. W. został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od stycznia 2010 roku do dnia 14 czerwca 2010 roku, w P. oraz innych miejscowościach, wraz z D. D., A. F., J. S., S. T., K. D. i M. C. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XVI. w nocy z dnia 21 na 22 stycznia 2010 roku, w P., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z M. C., A. F., D. D., J. S. oraz S. T., dokonał włamania do przychodni (...) mieszczącej się przy ul. (...), gdzie, po uprzednim wypchnięciu okna na pierwszym piętrze, dostał się wnętrza wyżej wymienionej przychodni, a następnie, po wyłamaniu drzwi w gabinecie zabiegowym nr (...), dostał się do jego wnętrza, gdzie dokonał kradzieży leków oraz kasetki z pieniędzmi w kwocie 2.317,31 złotych powodując straty o łącznej wartości 4.023,31 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. oraz kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) wraz z kartą SIM o wartości 660 złotych na szkodę H. K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w T. z dnia 27.03.2006r., sygn. akt (...) na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 21.03.2003r. do dnia 24.02.2004r., od dnia 17.11.2005r., do dnia 25.10.2007r. i od dnia 20.11.2007r. do dnia 09.03.2009r.,

- obejmującym m. in. karę 2 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia 21.09.2004r. sygn. akt (...)za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1kk

XVII. w nocy z dnia 28 na 29 stycznia 2010 roku, w P., działając zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z M. C., A. F., D. D.oraz J. S., po uprzednim wybiciu młotem okna frontowego w lokalu (...), usytuowanym przy ul. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym zabrał w celu przywłaszczenia dwa metalowe sejfy z zawartością pieniędzy w kwocie 13.000 złotych, o łącznej wartości strat 15.000 złotych na szkodę J. D., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w T.z dnia 27.03.2006r., sygn. akt (...)na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 21.03.2003r. do dnia 24.02.2004r, od dnia 17.11.2005r., do dnia 25.10.2007r. i od dnia 20.11.2007r. do dnia 09.03.2009r.,

- obejmującym m. in. karę 2 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia 21.09.2004r. sygn. akt (...) za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XVIII. w dniu 9 marca 2010 roku, w B., przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z M. C., A. F., K. D., J. S.oraz W. M.po uprzednim wybiciu młotem szyby w drzwiach wejściowych do kiosku RUCH, dokonał kradzieży papierosów wartości 300 złotych na szkodę (...) S.A, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w T.z dnia 27.03.2006r., sygn. akt (...) na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 21.03.2003r. do dnia 24.02.2004r, od dnia 17.11.2005r., do dnia 25.10.2007r. i od dnia 20.11.2007r. do dnia 09.03.2009r.,

- obejmującym m. in. karę 2 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia 21.09.2004r. sygn. akt (...)za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XIX. w nocy z dnia 10 na 11 marca 2010 roku, w P.przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z M. C., A. F., D. D., J. S., K. D.oraz M. K.dokonał włamania do lokalu (...), gdzie, po uprzednim wybiciu szyby w oknie wystawowym wartości 524,11 złotych, z wnętrza lokalu dokonał kradzieży dwóch automatów do gier o niskich wygranych (...)o numerze (...)z zawartością gotówki w kwocie 3.207 złotych oraz (...)o numerze (...)z zawartością gotówki w kwocie 3.293 złotych, które to automaty następnie zostały porzucone w uszkodzonym stanie, powodując straty w kwocie 24.250 złotych na szkodę (...) sp. z o.o.z siedzibą w W.oraz w kwocie 2.774,11 złotych na szkodę A. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w T.z dnia 27.03.2006r., sygn. akt (...)na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 21.03.2003r. do dnia 24.02.2004r, od dnia 17.11.2005r., do dnia 25.10.2007r. i od dnia 20.11.2007r. do dnia 09.03.2009r.,

- obejmującym m. in. karę 2 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia 21.09.2004r. sygn. akt (...) za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2014 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach, sygn. akt IV K 54/12 orzekł:

1. uznał oskarżonego M. C. za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk, przy czym przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie z A. F., T. W. i innymi osobami i za to na mocy art. 258 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego M. C. za winnego tego, że w P. i B. w okresie od nocy 21/22 stycznia 2010 r. do nocy z 10/11 marca 2010r., działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu dopuścił się ciągu przestępstw opisanych w punktach II, III, IV i V aktu oskarżenia tj. przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, przy czym przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie z A. F., T. W. i innymi osobami i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk skazał go na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego M. C. za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie VI aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie z A. F. i innymi osobami i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności

4. na mocy art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk wymierzył oskarżonemu M. C. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 14.06.2010r. do 13.10.2011r.;

5. uznał oskarżonego T. W. za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie XV aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk, przy czym przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie z M. C., A. F. i innymi osobami i za to na mocy art. 258 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego T. W. za winnego tego, że w P. i w B. w okresie nocy 21/22 stycznia 2010r. do nocy 10/11 marca 2010r. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dopuścił się ciągu przestępstw opisanych w punktach XVI, XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia, z czego każdy czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk, ustalił, że czynów tych dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym

- wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia 21.09.2004r. sygn. (...) za przestępstwo między innymi z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w ramach

- wyroku łącznego Sądu Rejonowego w T.z dnia 27 marca 2006 r. sygn. (...) w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, w okresach od 21.03.2003r. do 24.02.2004r., od 17.11.2005r. do 25.10.2007r. i od 20.11.2007r. do 09.03.2009r.,

przyjął, iż brał udział w zorganizowanej grupie z M. C., A. F. i innymi osobami i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk skazał go na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk wymierzył oskarżonemu T. W. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze orzeczono o zwrocie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym M. C. i T. W..

9. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych M. C. i T. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stanowiące wydatki poniesione w sprawie oraz obciążono ich opłatą po 400 zł od każdego z nich.

Wyrokiem tym objęty był również oskarżony A. F., co do którego postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 roku wyłączono sprawę do odrębnego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Apelacje od wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego T. W. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, w znaczeniu przyjęcia zrealizowania znamion czynów:

- odnośnie zarzutu pozostawania w zorganizowanej grupie przestępczej, kiedy zakres osobowy takiej grupy nie jest ustalony, ani skonkretyzowany, bo na przykład: oskarżony J. S. objęty tym aktem oskarżenia nie ma zarzutu z art. 65 § 1 kk, podobnie trzech innych oskarżonych, a wymieniany w uzasadnieniu Ł. P. nie występuje w tej sprawie, tak jak jeszcze inne osoby, a oskarżyciel miał problemy z ustaleniem osób obciążonych tym zarzutem, bo na stronie 15 uzasadnienia jest siedem osób, na stronie 16 już tylko sześć (bez oskarżonego S. T.), dalej na stronie 17 przy zaliczaniu do poziomów funkcjonowania grupy wymienia skład 3+3, co w odniesieniu do zanegowania sprawstwa przez oskarżonego stawia cały zarzut za niejednoznaczny i wątpliwy;

- odnośnie zarzutów włamań do 4 lokali objętych jednym ciągiem, przy zdecydowanym zanegowaniu swego uczestnictwa w tych czynach przez oskarżonego, a ustaleniu fizycznie innych sprawców, występujących w sprawie w charakterze świadków jak: D. D., K. D., W. M. i Ł. P. (z innych wyłączonych spraw) wysuwa wątpliwości, co do wiarygodności tych fizycznych sprawców w zakresie łączenia z czynami osoby oskarżonego.

Obrońca sformułował również zarzut naruszenia przepisów art. 4, 7, 424 kpk w znaczeniu pominięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i wejścia na grunt dowolnej oceny dowodów poprzez nadanie zeznaniom świadka anonimowego przymiotu wiarygodności, także świadkom – fizycznym sprawcom kiedy te osoby nie ustrzegły się wprowadzać do swych zeznań elementów rewanzu, rozliczenia czy wyrównania krzywdy. Nadto obrońca zarzucił naruszenie przepisu art. 410 kpk poprzez pominięcie w rozstrzygnięciu końcowym okresu tymczasowego aresztowania od 14 czerwca 2010 roku do 13 października 2011 roku i nie zaliczeniu tegoż na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności. Obrońca ten sformułował również ewentualny zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez wyjście jej wymiarem ponad dwa lata pozbawienia wolności orzeczone w poprzednim wyroku, a zaskarżonym skutecznie też przez tego oskarżonego, kiedy wykazuje on powrót do społeczeństwa poprzez zatrudnienie i nieobciążanie go innymi sprawami.

Opierając się na tych zarzutach obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a w przypadku nie podzielenia wywodów apelacji o złagodzenie wymiaru kary do już odbytej, względnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. C. zaskarżył wyrok co do tego oskarżonego w całości i orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw podczas gdy prawidłowa ocena zebranych, a pominiętych przez Sąd I instancji materiałów dowodowych, nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości przypisać oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów.

Obrońca sformułował nadto zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającej na nieuwzględnieniu w ustaleniach stanu faktycznego sprawy, iż świadkowie J. S., D. D. i S. T. w okresie funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej dopuścili się szeregu przestępstw popełnionych „na własną rękę”, a to wyklucza przyjęcie zorganizowanej grupy w stopniu wymaganym w art. 258 § 1 kk;

- art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez brak analizy dowodów rzeczowych zgromadzonych w czasie postępowania w postaci analizy kryminalistycznej połączeń telefonicznych, która nie potwierdza wersji D. D. i J. S., że współsprawcy mieli przed i w trakcie zdarzeń być w stałym kontakcie telefonicznym, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny wiarygodności tych świadków;

- art. 170 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez zaniechanie przesłuchania na rozprawie wnioskowanego świadka A. B. z tego powodu, iż zarówno oskarżony jak i jego obrońca nie wskazali adresu

zamieszkania tego świadka, podczas gdy Sąd I instancji w celu dążenia do ustalenia prawdy materialnej mógł i powinien podjąć kroki pozwalające ustalić adres tego świadka i w konsekwencji wezwać go na rozprawę.

Wskazując na te zarzuty obrońca ten wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. W..

Jako oczywiście bezzasadny ocenić należało zarzut naruszenia art. 410 kpk i nie zaliczenia oskarżonemu na poczet wymierzonej kary wskazanego przez obrońcę okresu pozbawienia wolności. W aktach sprawy na kartach 164 tom I oraz 628 tom IV znajdują się informacje dotyczące wprowadzenia tymczasowo aresztowanemu oskarżonemu do wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w T., sygn. akt (...)w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz sygn. akt (...)w wysokości 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kary te były wprowadzone do wykonania wobec oskarżonego od momentu jego zatrzymania tj. od dnia 14 czerwca 2010 roku do dnia 14 kwietnia 2011 roku (w sprawie (...)), a następnie od dnia 14 kwietnia 2011 roku do dnia 14 lipca 2012 roku (ze sprawy (...))odbycie w ramach kary łącznej orzeczonej przez Sąd Rejonowy w T.sygn. akt (...). Tak więc w okresie wskazanym przez obrońcę to jest pomiędzy 14 czerwca 2010 roku, a 13 października 2011 roku, kiedy to po wydaniu pierwszego wyroku w sprawie uchylono wobec oskarżonego T. W.stosowanie tymczasowego aresztowania, wykonywane były wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności orzeczone w innych sprawach. Tym samym okresy te nie podlegały zaliczeniu na poczet kary łącznej wymierzonej temu oskarżonemu w niniejszym postępowaniu.

Nie są zasadne podniesione w tej apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów w tym w szczególności świadka anonimowego oraz obciążających oskarżonego współsprawców, w pełni mieści się w zagwarantowanej temu sądowi przez art. 7 kpk swobodzie. Nie sposób również dopatrzeć się w obrębie procesu oceny dowodów oraz czynienia ustaleń faktycznych w sprawie naruszenia przez Sąd zasady obiektywizmu. Wskazać trzeba, że Sąd Okręgowy oceniając zeznania świadków D. D.i S. T.oraz J. S.powołał się na wzajemną zbieżność ich relacji oraz na to, że brak było poza oświadczeniami oskarżonych przesłanek do stwierdzenia, iż świadkowie ci bezpodstawnie pomawiają oskarżonych. Jednocześnie w polu widzenia Sądu I instancji było również to, że świadkowie J. S.i S. T.częściowo zeznania swoje zmieniali. Sąd Okręgowy wskazał jednak z jakich powodów i jakie części zeznań tych świadków uwzględnił. Przyczyny te mają oparcie w logice i doświadczeniu życiowym, a ich dokładne wskazanie świadczy o obiektywnym podejściu Sądu do materiału dowodowego. Istotne jest również to, iż świadkowie ci zostali już w przeszłości skazani za popełnienie przestępstw zarzucanych również oskarżonym i w swoich ówczesnych wyjaśnieniach nie obciążali jedynie oskarżonych, ale również ujawniali swój udział w tych przestępstwach. Sposób sporządzenia pisemnego uzasadnienia przez Sąd I instancji również pozbawiony jest takich uchybień, jakich dopatruje się autor apelacji. Sąd I instancji odzwierciedlił bowiem w tym dokumencie zarówno przeprowadzony proces oceny dowodów jak i rekonstrukcję stanu faktycznego. Wbrew twierdzeniom skarżącego ocena dowodu z zeznań świadka anonimowego również pozbawiona jest błędów i uznać ją należy za pełną. Na stronach od 15 do 17 pisemnego uzasadnienia Sąd dokonał analizy treści zeznań tego świadka oraz ich powiązań z pozostałym zaakceptowanym materiałem dowodowym. Nie umknęło uwadze Sądu, iż pewne fragmenty tych zeznań nie mogły być uwzględnione i to z korzyścią dla oskarżonych, ponieważ nie dało się ich pozytywnie zweryfikować w treści innych dowodów. Jest to kolejny argument potwierdzający obiektywizm działania Sądu Okręgowego i dbałość o to, aby ocena dowodu znajdowała oparcie w zasadach logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Tym samym, jako jedynie polemiczny należy uznać argument apelacji twierdzący, iż zeznające na niekorzyść oskarżonych osoby nie ustrzegły się w swoich zeznaniach takich treści, które świadczą o chęci rewanżu, rozliczenia czy wyrównania krzywdy w stosunku do oskarżonych. W konsekwencji również ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, są w pełni prawidłowe. Na stronie 1 pisemnego uzasadnienia, dokonując ustaleń faktycznych odnośnie istnienia grupy przestępczej oraz jej składu wskazano, iż kolegialne przywództwo w grupie należało do oskarżonych A. F., M. C.i T. W., a w skład grupy wchodził również D. D., S. T., K. D.i Ł. P.. W pełni adekwatnie do treści ocenionych następnie dowodów przedstawił również Sąd I instancji, jaką rolę pełnili poszczególni członkowie grupy

i jakie zasady rządziły jej funkcjonowaniem. Podkreślono powtarzalność działań grupy, stałe powiązania między jej członkami i wspólne czerpanie korzyści z popełnianych przestępstw. Polemiczne odniesienia apelacji do niespójności opisu składu grupy w akcie oskarżenia są w istocie bez znaczenia, skoro ustalenia Sądu I instancji są w tym zakresie jednoznaczne i prawidłowe. Eksponowanie przez autora apelacji zdecydowanego zanegowania przez oskarżonego T. W. swego uczestnictwa w poszczególnych włamaniach, jako elementu który miałby nasuwać istotne wątpliwości, co do wiarygodności zeznań bezpośrednich sprawców tych przestępstw, nie jest zasadne. Sąd I instancji poddał analizie wyjaśnienia oskarżonego T. W. i następnie dokonał ich oceny. W trakcie tejże oceny stwierdził, iż oświadczeń oskarżonego nie da się logicznie pogodzić z relacjami opisanymi wyżej świadków. Ich zaś zeznania zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk uznane zostały za wiarygodne, a tym samym wyjaśnień T. W. w zasadniczej ich części nie można było uwzględnić.

Wymierzone oskarżonemu T. W. kary pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej surowości, o jakich mowa w apelacji. Kara jednego roku pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 kk równa jest jednej piątej ustawowego zagrożenia. Uwzględniając to, że oskarżony był już w przeszłości karany nie sposób uznać tej kary za zbyt surową. W przypadku ciągu przestępstw z art. 279 § 1 kk, obejmującego cztery włamania, orzeczona w oparciu o art. 91 § 1 kk, jedna kara 2 lat pozbawienia wolności również nie może być uznana za zbyt surową. Szereg elementów podmiotowych i przedmiotowych ma zaostrzający wpływ na jej wymiar. Przestępstwa te popełnione zostały w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, a nadto w warunkach art. 65 § 1 kk poprzez działanie w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Jednocześnie pamiętać należy o tym, że orzeczona jedna kara była konsekwencją popełniania przez oskarżonego w ramach ciągu czterech przestępstw. Wszystko to w pełni uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary, która jedynie o jeden rok przekracza dolny ustawowy próg zagrożenia z art. 279 § 1 kk. Wymierzając oskarżonemu łączną karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, wskazał Sąd I instancji, iż wybór zasady absorpcji i to skierowanej w stronę absorpcji spowodowany był tym, że stosowanie skrajnych metod konstrukcji kary łącznej nie byłoby w niniejszej sprawie właściwe. Wybór ten należy uznać za trafny, a to dlatego, że przypisane oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 1 kk i z art. 279 § 1 kk godzą w różne dobra prawem chronione, co wyklucza możliwość przyjęcia tak ścisłego związku przedmiotowego, który uzasadniałby zastosowanie całkowitej absorpcji kar, a z drugiej strony zbieżny jest czas dokonania wszystkich przestępstw, co daje możliwość uznania, iż kara łączna podniesiona jedynie o sześć miesięcy ponad granicę wyznaczoną karą wymierzoną za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk, jest karą prawidłową i sprawiedliwą. Nie można zatem w tychże karach jednostkowych i karze łącznej dopatrzeć się nadmiernej surowości, jak to sugeruje autor apelacji. Analiza materiału dowodowego niniejszej sprawy wskazuje na to, że tak ukształtowana kara jest adekwatna również do warunków i właściwości osobistych oskarżonego i nie przekracza stopnia winy, który jest znaczny. Przy karach oscylujących wokół dolnych progów zagrożenia okoliczności wskazane przez obrońcę w postaci planów rozpoczęcia pracy przez oskarżonego i deklaracji nie popełniania w przyszłości przestępstw, nie mogą spowodować łagodzenia orzeczonych kar. W toku pierwszego rozpoznania sprawy wymierzona temu oskarżonemu kara została zaskarżona na niekorzyść przez prokuratora, co dawało Sądowi I instancji ponownie rozpoznającemu sprawę, możliwość orzeczenia kary surowszej.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. C.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza wywołana złożeniem tego środka odwoławczego doprowadziła do ustalenia, że podniesione w nim zarzuty nie są uzasadnione. Ocena dowodów przeprowadzona w tej części postępowania, która dotyczy tego oskarżonego, dokonana została zgodnie z dyrektywami zawartymi w dyspozycji art. 7 kpk, a orzeczenia oparto na wszystkich zebranych dowodach, a więc w sposób realizujący zasadę z art. 410 kpk. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż naruszeniem wskazanych przepisów było to, że nie uwzględniono przy ocenie dowodów, a następnie czynieniu ustaleń faktycznych tego, iż świadkowie J. S., D. D. i S. T. dopuszczali się innych przestępstw niż te, które miały być popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej między innymi przez oskarżonego M. C.. Powołane przez obrońcę w uzasadnieniu apelacji orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 lipca 2012 roku, sygn. akt II AKa 191/12 dotyczy innego układu sytuacyjnego niż w niniejszej sprawie. Sąd ten stwierdził w uzasadnieniu wyroku, iż: „wielokrotnie podkreślany przez świadka fakt spontanicznego podejmowania

decyzji co do popełnienia konkretnych przestępstw, a nadto brak wyraźnie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego, a także jasno określonych zasad kierowania grupą (koordynowania jej działań) oraz fakt dokonywania licznych kradzieży aut przez członków grupy „na własną rękę”, nie pozwala na przyjęcie zorganizowania tej grupy w stopniu wymaganym w art. 258§1 k.k.” W niniejszej sprawie sytuacja była zasadniczo odmienna. Nie może budzić wątpliwości ustalony przez Sąd I instancji fakt, iż grupa przestępcza istniała. Wskazane przez Sąd I instancji dowody i ich prawidłowa ocena świadczą o tym jednoznacznie. Odwołać się w tym miejscu należy do wywodów poczynionych w niniejszym uzasadnieniu odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. W.. W orzecznictwie sądów apelacyjnych utrwalony jest również pogląd, iż kierownictwo grupy może mieć kolegialny charakter. (np. II AKa 123/10 wyrok s.apel. z 2010-10-27 w Katowicach, II AKa 58/13 wyrok s.apel. z 2013-07-16 w Rzeszowie) Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Powracając do orzeczenia zaprezentowanego w uzasadnieniu apelacji trzeba wskazać, iż ustaleniem, które tam zapadło było to, iż stwierdzono brak wyraźnie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego oraz zasad koordynowania działań grupy. W sprawie niniejszej prawidłowe ustalenia Sądu I instancji świadczą o tym, iż istniał trzyosobowy ośrodek kierujący grupą i koordynujący jej działania. W takiej sytuacji nawet jeśli poszczególni członkowie grupy dokonują poza popełnianymi w ramach grupy, innych jeszcze przestępstw „na własną rękę”, nie wyklucza to możliwości ustalenia, iż grupa przestępcza istniała, a na jej działalność składały się te przestępstwa, które popełniane były w jej ramach. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż naruszeniem powołanych wyżej przepisów procedury był brak analizy dowodu w postaci opracowania kryminalistycznego połączeń telefonicznych. Sąd I instancji istotnie nie poddał tego dowodu szczegółowej ocenie, a jedynie powołał go jako jeden z wielu dowodów z dokumentów będących podstawą ustaleń faktycznych (strona 8 uzasadnienia). Zauważyć należy, iż z treści tego dokumentu nie wynika aby miał on istotne znaczenie dla odtworzenia stanu faktycznego, bądź kierunku oceny dowodów z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych. Analizie poddane zostały połączenia z aparatów telefonicznych, jakie zatrzymano u oskarżonych, a czynności te miały miejsce kilka miesięcy po popełnieniu przestępstw objętych aktem oskarżenia. Nie sposób zatem jednoznacznie stwierdzić, iż połączenia o których zeznawali w czasie przesłuchań świadkowie wykonywane by miały być właśnie przy użyciu zabezpieczonych aparatów telefonicznych. Wielość tych urządzeń, jakie były w posiadaniu oskarżonych w czasie zatrzymania rzeczy powoduje, iż nie można w sposób jednoznaczny i logiczny zaakceptować wyводу apelacji, iż brak połączeń z zabezpieczonych aparatów telefonicznych w czasie przybliżonym do czasu, kiedy miały być popełnione poszczególne przestępstwa eliminuje możliwość oceny jako wiarygodne tych relacji świadków – współsprawców, którzy podawali, iż w czasie dokonywania przestępstw poszczególne osoby miały ze sobą kontakt telefoniczny. Nie potwierdził się również zarzut naruszenia przepisów procedury, odnoszący się do braku przesłuchania w charakterze świadka A. B.. Oskarżony i jego obrońca mimo wezwań Sądu nie wskazali adresu tej osoby, bądź jakichkolwiek innych danych, które umożliwiałyby ustalenie jej miejsca pobytu i skuteczne wezwanie na rozprawę. Słusznie zatem stwierdzono, że dowodu tego nie dało się przeprowadzić. Jednocześnie analiza informacji zawartych w materiale dowodowym sprawy, a odnoszących się do ewentualnej wiedzy A. B. na temat okoliczności związanych z niniejszym postępowaniem, prowadzi do wniosku, że nie miały one istotnego znaczenia w takim stopniu, aby obliżowało to Sąd I instancji poprzez dyspozycję art. 167 kpk i 366 § 1 kpk do działania w tym zakresie z urzędu.

Ustalenia faktyczne dotyczące sprawstwa oskarżonego M. C. również uznać należy za w pełni prawidłowe i pozbawione błędów, którego istnienia dopatruje się autor apelacji. Dotyczy to zarówno ustaleń w zakresie stwierdzenia istnienia grupy przestępczej, jej składu, osób kierujących i sposobu działania jak i okoliczności popełnienia w ramach tejże grupy poszczególnych przestępstw. Kolejne elementy ustaleń wywiedzione zostały przez Sąd I instancji logicznie ze wskazanych w pisemnym uzasadnieniu dowodów i nie można się tu dopatrzeć błędów. Także ustalenia dotyczące obejmowania przez oskarżonego M. C. zamiarem zarówno przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, jak i następnie popełniania przez osoby będące uczestnikami tej grupy i działające pod kierownictwem między innymi oskarżonego, również jako współsprawcy, są logiczną konsekwencją prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów z zeznań świadków D. D., S. T., K. D. i świadka anonimowego. Reasumując należy stwierdzić, iż ani na etapie gromadzenia dowodów, następnie ich oceny, a wreszcie dokonywania ustaleń faktycznych nie popełnił Sąd I instancji błędów i nie naruszył przepisów procedury.

Wymierzone oskarżonemu M. C. kary pozbawienia wolności zarówno za jednostkowe przestępstwa, jak i kara łączna nie mogą być uznane za rażąco surowe. Kara jednego roku pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo z

art. 258 § 1 kk, podniesiona ponad dolny próg zagrożenia, jednakże daleka od maksymalnej kary 5 lat pozbawienia wolności przewidzianej jako sankcja w tym przepisie, uwzględnia w pełni elementy przedmiotowe i podmiotowe popełnionego przestępstwa, jak i warunki i właściwości osobiste oskarżonego. M. C. był już w przeszłości karany, co musiało wpłynąć zaostrzająco na wymiar kary. Kara dwóch lat pozbawienia wolności wymierzona za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk prawidłowo uwzględnia to, iż w ramach ciągu przypisano oskarżonemu popełnienie czterech przestępstw włamania, z których każde zagrożone jest karą od 1 roku pozbawienia wolności, a nadto fakt, że każde z nich popełnione zostało w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a więc w warunkach art. 65 § 1 kk. Za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzona została kara 1 roku pozbawienia wolności. Również w tym przypadku karę podniesiono ponad dolny próg zagrożenia, co znajduje uzasadnienie zarówno w tym, że oskarżony był w przeszłości karany, jak i w tym, że przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach art. 65 § 1 kk. Analiza ta wskazuje zatem na to, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe spełniają wszystkie dyrektywy wynikające art. 53 kk. Kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zbliżona jest do dolnej granicy kary łącznej, lecz prawidłowo nie ukształtowano jej w oparciu o zasadę całkowitej absorpcji. Ocena ta uzasadniona jest tym, że łączeniowi podlegały kary za dwa przestępstwa jednostkowe oraz ciąg przestępstw. Jednocześnie poza mieniem przedmiotem zamachu był również porządek publiczny. W tej sytuacji stosowanie głębokiej asperacji było prawidłowe, a całkowite pochłanianie kar byłoby błędnym rozwiązaniem.

Mając na uwadze takie wyniki kontroli wywołanej złożonymi środkami odwoławczymi, nie stwierdzając potrzeby ingerencji w treść zaskarżonego wyroku z urzędu, orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk obu oskarżonych zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa, uznając że poniesienie tych kosztów przy sytuacji materialnej oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe.